

L'ECLÈCTICA

JOSEP PASTELLS
VIDES
LASCIVES

PREMI DE LITERATURA ERÒTICA
LA VALL D'ALBAIDA

bromera

CROMANYÓ

Pocs dies abans del solstici d'hivern. Clareja. Un feix de l'astre rei il·lumina per uns instants l'interior de la cova de les Malladetes. Entre gravats i pintures, enmig de representacions d'animals i cossos geomètrics, l'home de Cromanyó es desperta amb el penis enravenat. Desenes de venes gruixudes com rius es bifurquen abans de desembocar en un gland rosat que, per uns instants, brilla majestàtic amb l'ajut del sol. L'home, de més de metre vuitanta, es palpeja els quinze centímetres de carn erecta mentre intenta recordar les circumstàncies del moment. Li passa sovint. S'aixeca i no recorda si és hivern o estiu, si li cal sortir de cacera o ja disposa de menjar, si arrossega alguna ferida o es troba en perfectes condicions. La llum natural li facilita l'esforç retrospectiu: tardor, la cova és plena de carn de cérvol i té els braços i les cames intactes. A més, la dona dorm amb la tranquil·litat pròpia de qui no té cap motiu per patir. Tot sembla perfecte. Fins que l'home recorda que ja fa massa temps que només són dos i que, per molt que ho intenta, no aconsegueix que el ventre

de la dona es boteixi, que la cova s'ompli dels plors i els crits d'alguna criatura.

Té la convicció quasi absoluta que perseverar no té cap sentit, que per alguna raó que desconeix estan sols i hauran de continuar així fins a la fi dels seus dies. De sobte se sent culpable. Molt culpable. Ha trobat una cova magnífica, sí, i és un caçador prou competent per capturar alguna peça quasi cada cop que surt amb la llança, però l'apetit sexual desenfrenat i la profusió d'ereccions implacables no li serveixen per fecundar la dona. I això que la va triar bé, n'està convençut. Anques rotundes, pits desbordants i una capacitat de treball que la converteixen en la femella ideal per a qualsevol Cromanyó. Mentre la penetra sense ni tan sols dir-li res (quin sentit tindria?, aquell tros de carn roent i punxegut ja parla per ell), els pensaments negatius s'esvaeixen per donar pas a la certesa que no ha nascut per caçar ni per fecundar, que el seu gran objectiu a la vida no és cap altre que investir sempre que pugui, tota l'estona que li sigui possible, la xona d'una dona sempre ben disposada a rebre les seves escorregudes.

Quan ja ha acabat, ella somriu i li dóna un copet a l'esquena. Ben sincer. Frígida i poc mainadera com és, mai no s'hauria pogut imaginar que tingués tanta sort, que la vida la somrigués amb un bon caçador que, a més de protegir-la i alimentar-la, fos estèril i ejaculador precoç.

HAMMURABI

Les normes, cal escriure les normes, pensa el rei babilònic mentre trepana sense pietat l'anus d'una de les seves dones, la més jove i maca, la que gemega més fort. Ja li sembla veure l'enorme bloc de basalt negre, les lletres daurades que deixen clar l'equilibri d'ulls i dents, l'enorme repercussió d'un codi que el consagrarà com a l'home més just entre els homes justos. Li encanta sentir les contraccions de l'esfínter al voltant de la vergassa, però procura retardar al màxim l'ejaculació amb pensaments que, tot i estar relacionats amb les dones, l'allunyen mentalment del plaer físic i l'aproximen als textos que, sens dubte, el faran passar a la posteritat. La dona es troba sotmesa al pare i al marit, és mà d'obra, és un bé més, equiparable amb un ase o un bou, es diu Hammurabi sense deixar de moure els malucs amb una lentitud extrema. Té la seguretat quasi absoluta que ella pateix més que gaudeix. Això l'excita encara més. Les dones han de suportar-ho tot. Que el marit en tingui d'altres, que jegni amb les esclaves, que només es preocupi de la seva pròpia satisfacció. Això

no vol dir, cavil·la el rei just quan deixa anar un esbufec que anticipa l'orgasme, que els mascles estiguin exempts de les responsabilitats que es deriven d'allitar-se amb la dona d'un altre. Si són enxampats i el marit no perdona la vida de l'esposa, tant ell com ella seran lligats i llançats al riu. Si arriba el cas –raona Hammurabi mentre lluita per retardar l'explosió seminal– que un home és sorprès quan força la dona d'un altre, que no ha conegut baró i viu encara a la casa del pare, ell serà executat i ella no tindrà cap càstig. El semen, encara dins dels testicles, li bull amb tanta violència que ja sap que no tindrà temps de determinar què succeirà amb les dones acusades sense proves, de manera que es concentra d'una vegada en la seva, en la d'ara. La més jove i maca, la que té el cul més pacient i flexible, la que resisteix millor les escomeses del bloc de basalt negre en què des de fa estona s'ha convertit el seu fal·lus, tan imponent i majestuós que més que esperma es diria que expel·leix rajos d'or.

NEFERTITI

L'esclau –negre, massís, amb el cap rapat i una cigala que, trempada, supera amb escreix els vint-i-cinc centímetres– entra d'amagat a la cambra de la reina. Sotmès des de sempre als deures, les passions i els vicis que el priven de la llibertat, obeeix amb una submissió absoluta les indicacions de Nefertiti, bellesa esfereïdora amb un etern deix de malenconia a la mirada. Sap perfectament que si el descobreixen li tallaran el cap i la titola, el llançaran als lleons o el sotmetran a càstigs inclús més terribles que potser encara ni s'han inventat, però ella és tan maca i tendra, tan generosa i exigent, que de seguida oblida el perill per centrar-se en el plaer. Asseguda al caire del llit, la reina devora els ous i el penis colossal amb una fam de segles, com si no ho fessin dia sí dia també, com si hagués transcorregut una eternitat des de la darrera vegada que l'hi va xuclar fins empassar-se l'última gota.

Quan s'ha escorregut sense emetre ni una sola exclamació (per alguna cosa és mut), l'esclau atén les indicacions de Nefertiti i comença a llepar-li amb golafreteria la

vulva mentre li pessiga els mugrons. Ella no és pas muda, però s'esforça per no gemegar mentre s'agita sobre les flassades. Té el clítoris tan sensible que el simple contacte amb la llengua del superhome (un subordinat, sí, però també un magnífic exemplar de mascle excels) la du al clímax amb una virulència que recorda les tempestes de sorra vora el Nil. Avui és un d'aquells dies que la reina baixa vermella i no es pot permetre la còpula. No pas per falta de ganes, sinó per l'evidència que qualsevol taca al formidable cos de l'esclau podria descobrir-los i posar fi a les cites clandestines, tan forassenyades que difícilment ningú en sospita res. No n'hi ha prou amb ser reina i ser guapa, lamenta Nefertiti quan el fidel servidor surt de l'estança amb el penis pansit. Si vols gaudir cada dia també has de ser una mica llesta i agosarada, rebel amb les normes d'uns homes tothora governats pels genitals.

HOMER

La pobresa i la ceguesa no són cap obstacle insalvable si viatges amb astúcia i enginy. Les possessions materials són ben poca cosa quan les compares amb els atributs de l'esperit. Homer és conscient que li han sortit dos aforismes molt fluixos, però és que justament ara se li'n refoten, els aforismes. Ja fa estona que, ajagut entre les roques, assaja moviments masturbatoris amb la destresa de qui sap com i quan cal intensificar els moviments, què i per què convé estrènyer o afluixar. Li encanta sacsejar-se-la al compàs de les ones, amarat d'una olor de sal que li penetra els narius per instal·lar-se en totes i cadascuna de les zones erògenes del seu cos. Cada cop que ho fa, aliè a les possibles mirades, aliè a qualsevol altra cosa que no sigui procurar-se satisfacció, el poeta s'inventa sobre la marxa ciutats assetjades per conquerir a cops de llança, camps de batalla on superar l'enemic amb la força d'una espasa esmoladíssima, peripècies de tota mena, en fi, que conflueixen en la decisiva preeminència de la seva cigala.

Només és una palla, ja ho sap, però se la fa amb les ganes de qui afronta l'episodi més transcendental de la seva existència, amb l'entusiasme d'un aventurer que disposa en cada nou camí totes les esperances de futur. El plaer, immens, li puja pel penis al ritme marcat per la mà dreta, equiparable pel que fa a l'eficàcia amb la boca d'una sirena voraç, amb la llengua d'una deessa marina nascuda per endrapar, l'un rere l'altre, tots els homes del mar. En arribar al punt àlgid, quan el semen disposat a morir enfila la sortida del masteler xarbotat, Homer confirma una vegada més que allò és el bo i millor de la vida, la fusió del blanc i el blau, l'alegria d'un instant.